

## Prediking over Zondag 18 vr. 49

### - De hemelvaart -

**Vraag 49:** Wat nut ons de hemelvaart van Christus?

**Antwoord 49:**

*'Ten eerste, dat Hij in den hemel voor het aangezicht Zijns Vaders onze Voorspreker is. Ten andere, dat wij ons vlees in den hemel tot een zeker pand hebben, dat Hij, als het Hoofd, ons, zijn lidmaten, ook tot zich zal nemen. Ten derde, dat Hij ons zijn Geest tot een tegenpand zendt, door wiens kracht wij zoeken dat daarboven is, waar Christus is, zittende ter rechterhand Gods, en niet dat op de aarde is'.*

**Liturgie:**

Voor de preek: Ps. 103: 10 en 11

Na de preek: Psalm 68 vers 9 en 16.

Slotpsalm: 47 vers 3

Gemeente,

Er staat in de catechismus dat de hemelvaart van Christus ons drieërlei nut meebrengt. Dat klinkt op het eerste gezicht wat egoïstisch. We zouden wel eerst eens mogen vragen wat is het nut voor Hem zelf? Wat het moet dan wel een radicale, diep ingrijpende (Copernicaanse) wending in Zijn bestaan hebben aangebracht. Dat Hij van de aarde voor het oog van Zijn jongeren, naar de hemel werd opgenomen. De Heere Jezus heeft gezegd, wel eens waar, het is u nut dat Ik wegga, want wanneer Ik niet wegga, dan kan de Trooster niet tot u komen. Maar dat neemt toch niet weg dat het voor de Heere Jezus Christus de kronings-dag is. Zou de gemeente naar Zijn Naam genoemd, dan niet in de eerste plaats denken aan haar Hoofd, gekroond met eer en heerlijkheid? Dat Hij, vanuit deze aarde die toch min of meer voor Hem een kerker is geweest, niet als schepping Gods, maar bezet door de duivel, demonen en de zonde weer naar Huis is gegaan. En dat Hij weer naar de Vader is gegaan. Want het is toch ongetwijfeld waar, dat er een groot verschil is tussen Davids leven, voor zijn kroning toen hij van land tot land en van spelonk tot spelonk moest vluchten en de tijd na zijn kroning. In de tijd toen de volkeren zich onder hem bogen. Het is toch een groot verschil voor Jona geweest toen hij in de vis zat, en daarna dat hij weer vrij kon ademen op het droge. En zo zijn er meer vergelijkingen te treffen en te trekken, die niet ik maar de Heere Jezus zelf heeft genoemd, waaruit blijkt dat Hij bevrijd is en verhoogd is en gezeten is aan 's Vaders Rechterhand.

En daarom mogen wij in Psalm 42 niet alleen David (en hopelijk ook deze en gene die intens verlangd zijn naar Gods gemeenschap) horen zingen. Maar in deze Psalm 42, die ook op Christus geduid is, mogen we in de eerste plaats horen het intense zielsverlangen van de Heere Jezus zelf. Hij verlangde zo om weer bij de Vader te zijn. 'Het hijgend hert der jacht ontkomen'. Ja, zeg dat wel, 'schreeuwt niet sterker naar 't genot, van de frisse waterstromen, dan mijn ziel verlangt naar God'. Gemeente, wat kan Psalm 42 gezongen zijn door de Heere Jezus zelf. Hij is daar gemeente bij Zijn Vader. Dat gaat ver boven ons begrip en bevatting uit. Dat kunnen wij niet lokaliseren en aanwijzen, daar zijn we ook veel te gering en te klein voor om daar een voorstelling van te hebben.

Hij is bij de Vader. Dat wil zeggen alléén het Zijn van Hem daar is zo groot! Want Hij is daar als het Lam, staande als geslacht. We mogen dus eerst op Hem en ook op Zijn werk letten dat van een geweldige betekenis is. Hij ís er. Is dat ooit wel eens tot u dóórgedrongen? Dat Hij daar is! Kan een mens niet in de war zitten, wanneer hij door pijn vergaat en ligt te kronkelen in zijn bed. En daar kan maar geen arts gevonden worden, die onderkend wat hij of zij mankeert. En wat kan die aanwezigheid van die arts, al heeft hij nog niks gedaan, al een zekere rust uitstralen, daar is een deskundige, daar is mogelijk iemand die mij helpen kan. Gemeente, wat is dat groot, dat Hij er is! Want de Apostel zegt: 'wie tot God komt, die moet geloven, dat Hij is, en een beloner is degene die Hem zoeken'. Gemeente, wat doet Hij daar ontzaglijk veel. Zeker wij mogen zeggen: Hij zit ter rechterhand Gods, daar ga ik nu niet op in, want dat komt de volgende weken wel in de catechismus preken aan de orde. Maar Hij is daar in een werkzame rust. Het is niet afgelopen, als Hij naar de hemel is gevaren. Het zet zich pas goed door, want Hij is en blijft Middelaar en Zijn Middelaarswerk zet Hij van uit de hemel voort in regeren en bidden. Dat regeren komt één van de volgende keren nog uitvoeriger aan de orde. Hoewel het bijzonder verleidelijk is om op de regering van Christus onder God de Vader in te gaan.

Gemeente, Hij regeert alle dingen doordat de wereldgeschiedenis in Zijn handen ligt. En als Hij de zegels genoemd in het boek Openbaringen verbreekt. Hij regeert als Hij de prediking van het Evangelie tot aan de einden van de aarde in werking zet. En door de oordelen Gods die deze prediking begeleiden. Die zitten onlosmakelijk aan elkander vast. De catechismus werpt zich in het bijzonder op het pleitend ambt. Het rechtsbezorger zijn. Het advocaat zijn. Of het voorspreker zijn. En wat een voorspraak onder de mensen is, weet u. Daar is iemand die heeft in de gevangenis gezeten. Hij is zijn betrekking kwijt. Hij kon helaas zijn ontslag niet voorkomen. En hij vraagt aan deze of gene of die zijn voorspraak wil zijn. Dat kan en dat mag. Die man moet geholpen worden. Gemeente, alleen is het zo ongelukkig dat wij meestal eerst naar aardse voorspraken kijken, alvorens de Hemelse nodig te hebben. En nu is het wel duidelijk dat wij een voorspreker nodig hebben als we in de klem zitten. Als we vast zitten en onszelf niet kunnen helpen. Als u een zaak hebt die u boven het hoofd groeit, die u niet kunt overzien. Dan hebt u bij het conflict een rechtskundig adviseur nodig. Iemand die de wetten van binnen en van buiten kent.

Gemeente, dan hebben wij iemand nodig die onze zaak behartigt. Dat kan een hele eerlijke zaak zijn. Het kan ook een zaak zijn met een luchtje er aan. En ik wil hier helemaal geen kwaad van zeggen van het voorspreker zijn op deze aarde in de rechtskundige zin door advocaten. Maar we weten allemaal wel dat er ook advocaten zijn voor kwade zaken. En nu hebben wij en dat is het punt van de vergelijking, iemand nodig als wij het zelf niet meer aan kunnen. En nu is het merkwaardige dat de kerk van God een voorspreker heeft voor zéér kwade mensen, voor een zaak die er aan onze kant hopeloos bij staat! Voor een zaak die naar de mens gesproken, naar het Woord Gods geoordeeld, verloren is. Gemeente, zo'n voorspreker die wel eens waar die zaak door recht en gerechtigheid verlost. Daar zit geen luchtje aan, maar de geur van Zijn Bloed. Hij die het toch opneemt voor snode mensen. Ik wil niet zeggen dat advocaten alleen maar hoge rekeningen sturen, dat kan ik niet beoordelen. Maar ze sturen rekeningen, en soms wel gepeperde rekeningen. Maar deze voorspreker heeft patiënten en cliënten die géén cent te betalen hebben. Zij die elke dag hun schuld maar groter maken en die nooit in de eeuwigheid er aan behoeven te denken dat ze Hem iets kunnen vergelden. Dat wil zeggen gemeente, Hij doet dat het uit Genade!

Gemeente, we zitten dan al midden in het veld van de toepassing. Wanneer we in onze zielsnood zijn: Hij bid wanneer wij uitgebeden zijn. Dan gaat Hij door! En dan zegt Hij: 'Vader Ik wil dat die bij Mij zijn, ook bij U zijn. En die Gij Mij gegeven hebt, ook bij U zijn'. De Apostel Johannes vermaant de kinderen Gods van zijn dagen: 'kinderkens indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige. En Hij is niet alleen een verzoening voor onze zonden, maar ook voor die van de hele wereld'. En Hij doet voor Zijn gemeente, voor het aangezicht van Zijn Vader één groot pleidooi. Niet om de Vader te vermurwen alsof Christus de Barmhartige man is en dat God alleen maar van strengheid wil weten, want dat zou tegen de Schrift zijn. Een al te menselijke uitdrukking, zou Calvijn zeggen. Want God de Vader gééft deze voorspreker! Wilt u er op letten dat Hij geautoriseerd is en gevolmachtigd door de Vader! Zo helemaal uit de Vader. Dat Hij zelf God is in onze menselijke natuur. Dat neemt niet weg dat God Drie-enig staat op Zijn recht. En dat neemt ook niet weg dat God Drie-enig toorn tegen de zonde. En dat wel eens waar de grote wending gevallen is op Golgotha, en in de hof van Jozef van Arimathea. Dat Gods gramschap en toorn geblust is in het offer van Christus. Dat Hij als de Paasvorst, die ten hemelvaart, een en al verheerlijking is, vanuit de Vader, dat is allemaal waar.

Maar gemeente, vergeet niet dat God ook wanneer het grote pleidooi beslecht is, bij kruis, opstanding en hemelvaart, de verzoening voortzet. En dat elke zonde storing is van de gemeenschap met de Vader. En dat Hij daarom gedurig toorn tegen de zonde, ook van Zijn kinderen. En dat er één keer in ons leven en telkens opnieuw die grote wending is van Zijn toorn naar Zijn liefde. Weet u daar wat van? Ik zal nooit meer op u toornen, en Ik zal nooit meer op u schelden, want we liggen onder de vloek en onder het oordeel. Maar dat in het leven des geloofs voortdurend de wending van de Vader is van Zijn toorn naar Zijn liefde. En dat Christus in ons mens zijn voor Hem staat met de tekenen van Zijn lijden en van Zijn sterven als een voortdurende herinnering aan de Vader: Gij hebt Mij gezonden, Gij hebt Mij gemaakt tot een offer voor Uw volk. Gemeente is dat niet groot, dat Hij daar zo staat! In de kracht en de doortrekking van Zijn verzoening. Daarom is deze Voorbidder zo bemint bij Zijn kerk. Noodzakelijk, dat is één, maar ook zo bemind! Hij stijgt zo gedurig in hun achting. Want Hij neemt het voor hopeloze zaken op. Altijd weer kleurt Hij de weg met het spoor van Zijn genade. Gemeente, wat hebben we een machtigen Voorbidder aan de troon! Maken we daar gebruik van? Hebben we het daar druk mee, hebben we werk voor Hem? Hopeloze gevallen, uit elkaar gespotte huwelijken. Ouders en kinderen die met elkaar overhoop liggen. Mensenlevens die verscheurd worden door de macht en de smet van de zonde. Door de verslavingen van de ongerechtigheden. Mensen die gedurig onder de toorn Gods lopen en zichzelf en anderen tot een wonder zijn, dat ze er nog zijn. Hij is een specialist, en Hij gaat met dat werk vóórt.

Gemeente, zo is Hij daar, met innerlijke ontferming bewogen. Zo is Hij voortdurend bezig de gemeenschap te onderhouden. Want we hebben geen denkbeeldige zonden, geen 'poppenzonden' zou Luther zeggen. Geen 'monnikenzonden', maar werkelijke zonden. En daarom hebben wij een werkelijke vergeving nodig. Wat staat Hij daar gedurig als de Voorspraak bij de Vader. En wanneer we lang niet alles krijgen wat wij begeren, dan kan dat pijnlijk en smartelijk zijn, maar Hij weet wat goed voor ons is. En wanneer Hij ons beknot, en wanneer Hij ons gedurig met onze neus over de aarde doet gaan, en wanneer Hij ons gedurig tegen de grond slaat, dat kan een stuk genade zijn.

Want het is een grote genade als wij God nodig hebben, wij als zelf genoegzame mensen God nodig hebben, ook op deze Hemelvaartsdag. En daarom is die mens gelukkig (en nu ga ik een ketterij zeggen) die aan rechtvaardigmaking niet genoeg heeft. En nu moet u me wel verstaan, dat ik de rechtvaardigmaking van de goddeloze het centrale leerstuk van de kerk vind, maar dan aan Christus vast en niet als een theorie. Dat wil zeggen dat u in die rechtvaardiging van de goddeloze Christus *zelf* gedurig nodig heeft! En dat al die stukken en elementen gedurig uit onze handen vallen, zodat wij levende gemeenschap hebben met Christus. Dan heeft Hij handen vol verrassingen. Want gemeente, het is niet te zeggen hoeveel verrassingen Hij achter de hand heeft.

In de 2<sup>e</sup> plaats wordt hier gezegd dat wij ons vlees in de hemel tot een zeker pand hebben, dat Hij als het Hoofd, ons Zijn lidmaten, of leden, ook tot Zich nemen zal. Ons vlees in de hemel, dat klinkt wat massief, realistisch. We herinneren ons dat Christus dezelfde was na Zijn opstanding en voor Zijn opstanding. En desalniettemin wordt Zijn lichaam verheerlijkt genoemd. Een opstandingslichaam onttrokken aan tijd, aan waarneming in de regel, aan de ruimte, op een wonderlijke wijze van een hemelse orde. Maar ons vlees, dat wil zeggen, ons mens zijn. Christus kwam als Zoon in Bethlehem stal, en Hij keerde terug in ons mens zijn. En nu zeg de catechismus: 'we hebben een zeker pand in de hemel'. Want Hij is daar als onzer één. Hij is daar in onze menselijke gestalte, in ons mens zijn, naar lichaam en ziel. Hij wordt niet alléén onzer één genoemd, Hij wordt ons Hoofd genoemd. En dan denken wij natuurlijk onmiddellijk aan het beeld van Hoofd en leden, de kerk is het lichaam van Christus. Dat is de doorgaande leer van de Schrift. De levende kerk is het lichaam van Christus. Zeker de kerk op aarde heeft veel dode leden, God kent ze, de Heere Jezus spreekt over levende ranken en dode ranken. Dat is een ontzettende zaak, maar het is zo. De dode ranken kent u daaraan, (en God kent ze daaraan), dat ze géén vrucht dragen. Ze parasiteren maar wat, maar de levende ranken staan onder het snoeimes van de Vader en ze dragen vrucht. Welnu de levende ranken dat zijn de levende lidmaten, levende leden, ledematen van Christus.

Het is een ouderwetse woord gemeente, maar wat is dat groot dat het Hoofd leden heeft, die volkomen vanuit Hem worden geregeerd! En nu wordt hier gezegd dat, dat vlees van Christus (dus Christus in Zijn mens zijn), is bij de Vader en dat we dat als een zeker pand hebben, dat Hij als het Hoofd ons zijn lidmaten tot zich nemen zal. Gemeente, wanneer iemand verarmd is, (dat gebeurde vroeger nogal wel eens), dan ging hij emigreren. Dan ging hij zijn geluk of zijn zegen beproeven in een ander land. En dat had de man geen geld voor zijn overtocht, maar dan ging hij alleen. En wanneer hij dan zoveel verdiend had, dan liet hij zijn vrouw overkomen en dan weer een van zijn jongens, en dan weer een van de jongens, en als hij en groot gezin had, tot hij ze allemaal bij elkaar had. Nu is de Heere Jezus niet arm, maar u begrijpt het punt van de vergelijking. Ik ga heen om u plaats te bereiden. En wanneer ik u plaats bereid zal hebben zo zal ik u tot Mij nemen. Dit leven is een wachtkamer van de dood, van de Eeuwige dood voor alle onbekeerden. Dat is vreselijk. En alle bejaardencentra waar de mensen het leven Gods niet kennen, zijn allemaal wachtkamers op de dood, op de Eeuwige dood. Ontzettend, maar tegelijker tijd is deze wereld in haar huidige gestalte (u moet mij niet misverstaan), een wachtkamer op het leven voor al de kinderen Gods. Ze krijgen allemaal een beurt. En ze worden allemaal weggeroepen op Gods tijd. Of dat onverwachts is, of dat iemand dat aan ziet komen, maar God roept ze weg. En dan zijn ze van stonde aan zalig, dat staat als een paal boven water, maar dat lichaam rust in hope. Daar hebben we het meermalen over gehad.

Het gaat God om lichaam en ziel. En nu staat hier als een geweldige troost, dat Hij als Hoofd, ons Zijn ledematen, Zijn lidmaten, tot zich nemen zal! Dat moet dus nog gebeuren, en dat werkt de Heere af. Hij wil ze allemaal bij Zich thuis hebben. Nu zegt er één: dat begrijp ik niet, want Paulus zegt dat hij er al is. Ja Paulus zegt: "ik ben al in de hemel." Toen was hij nog op de aarde, ik ben zegt Paulus met Christus gekruisigd met Hem gestorven, met Hem begraven, met Hem opgewekt, met Hem ten hemel gevaren, in de hemelse gewesten gezet. Dat is even wonderlijk gemeente! Paulus zegt: Ik ben er al, en ik kom er nog, begrijpt u dat? Niet verstandelijk alleen, dat is niet zo moeilijk. Maar met uw hart. Paulus zegt: "Ik ben er al". Dat wil zeggen gemeente, dat terwijl Christus sterft en begraven wordt, opstaat en ten hemel vaart, gaat Zijn kerk in Hem mee.

En nu kan iemand zeggen: ja dat is makkelijk gezegd, maar dat moet je dan maar eens waar maken, alles is daar op tegen, want de zwaartekracht van de aarde is zo sterk! Waar kun je dat nu aan bewijzen? Nu we krijgen het van het geloof wel te verstaan een pand, gemeente! Legers van vijanden zetten zich daar tegen in. Christus moet en zal uit het middelpunt van de Prediking verdwijnen op duizend en één manieren! Dan heeft de duivel vrij spel, want dan zijn we aan het oordeel overgegeven! En nu zegt de catechismus: we hebben een pand, een waarborg, dat het waarachtig waar is, dat Hij mijn hart gestolen heeft! Er zitten hier wel jongens en meisjes, die weten wat dat is. Als een meisje je hart steelt. Ik hoop ook dat ze weten wat het is als God je hart steelt! Dat Hij je mee neemt en dat je aan Hem vast zit. Dat je naar Hem verlangt. En dat je zo bedroeft bent, omdat je tegen Hem gezondigd hebt.

Het is zo wonderbaarlijk gemeente, dat als Hij ons hart heeft, dan krijgt Hij ons helemaal: naar lichaam en ziel. Daarvan is Christus zijn, in ons menselijk bestaan, in de hemel een zeker pand. Dat heeft de duivel niet kunnen keren. Hij heeft al zijn best gedaan, maar hij heeft niet kunnen keren dat Christus bij de Vader terugkwam. Gemeente, wat is dat geweldig! Nu zal iemand zeggen: jawel, maar het gaat toch niet alléén om de hemel, maar het gaat toch om hemel en aarde? Dat ben ik met u eens. In het O.T. zullen de vromen de aarde beërven, maar voorlopig is er nog oorlog. En dat wacht nog. Maar straks zullen inderdaad Gods kinderen niet alleen de hemel hebben, maar ook de aarde. Dan schiet er voor de aardegenieters niets meer over. Dat is even wat, mensen die met grijp-grage vingers in deze aarde zitten te graven en te modderen op allerlei manieren. Op een intellectuele manier of op een andere manier, die houden niets over. Gemeente, dat is waar: Gods kinderen beërven hemel én aarde. Maar dat is nu hier niet de hoofdzaak. Dat komt op een andere keer wel.

Ten derde en dat is het laatste en niet het minste: 'Dat Hij door ons Zijn Geest tot een tegenpand zendt, door wiens kracht wij zoeken de dingen die boven zijn, waar Christus is, en niet die op de aarde zijn'. Daar is dus een pand in de hemel, dat is ons vlees. Ja, zegt de Heere, maar nu zal Ik een tegenpand zenden, dat het écht waar is. Dat Ik je niet bedrieg. Wat is dat tegenpand? Dat is de Heilige Geest. Want nauwelijks was Christus in de hemel aangekomen of de Heilige Geest werd uitgestort over allerlei vlees. En die Geest gemeente, die gaat wonen in de gemeente. Die woont in het lichaam van Christus. In de gemeente van Christus. En als er één bekeerd wordt, als er één toegebracht wordt, als er één levend gemaakt wordt, wordt die gevoegd tot de gemeente die zalig wordt. Precies andersom als sommige mensen zeggen. Dat als ze bekeerd zijn, dan moeten ze de kerk uit.

Nee, de gemeente op aarde, hoe duizend en één gebreken ze ook heeft, ze is het lichaam van Christus, in de kerk. En wanneer iemand tot God bekeerd wordt, dan wordt hij tot dat Lichaam van Christus, ook in haar samenkomsten bekeerd, opdat hij onder dat Woord zal worden onderwezen. Dat kan er niet buiten. Gemeente, wat een wonder, dat Christus Zijn Geest zendt tot een tegenpand. Stel daar is een jongen en een meisje die gaan met elkaar verloven. En die geven elkaar een ring. Dan is het toch gewoonte dat die jongen die ring van dat meisje betaald, en omgekeerd. Waarom geven ze elkaar die ring mee? Als een onderpand van hun liefde en van hun trouw. Niet alleen als ze bij elkaar zijn, maar ook als ze niet bij elkaar zijn. Niet alleen als ze elkander onder de ogen komen, maar ook als ze ik weet niet hoe ver weg zitten. Dat is een pand én een tegenpand!

Wat een onuitsprekelijk wonder, dat de Heere God een ruil aanging. Een ruil en zei: 'Ik wil Mijn mens hebben, de menselijke natuur, het mens zijn. En nu krijgen jullie daarvoor in de plaats de Geest. De Heilige Geest. Gemeente, dat is toch om je hart bij stil te laten staan. Ons vlees in de hemel, weleens waar ontdaan van het zwak, hardheid, broosheid en sterfelijkheid. Maar het zat er toch allemaal aan vast. En dat God daarvoor terug geeft Zijn Geest. Dat is toch een wondere ruil! Waar je gewoon verbaasd van staat! Gemeente, Zijn Geest, dat is het onderpand. De eerste gift, dat is de eerste gave. Die Geest doet machtig veel (dat komt ook op een andere keer bij de kerk wel aan de orde). Want die Geest doet nóóit iets af aan het werk van Christus en aan het werk van de Vader, integendeel. Want die Geest twist met ons totdat wij in Christus zijn. Er is hier niemand die wezenlijk ontspannen rust bij God, dan die op Christus ziet en in Christus mag zijn! En alle andere mensen die droggronden hebben, mogen zichzelf van buiten of mogelijk ook van binnen bedriegen, maken mij niet wijs, dat ze ooit wezenlijk ontspannen gerust hebben aan het Vaderhart Gods! En dat zij gelegen hebben op de Borggerechtigheid van Christus. Dat zij gezien en gesmaakt hebben dat de Heere goed is. Want er is geen andere grond gemeente, en wat is dat geweldig gemeente, dat die Geest twist, ook vanmorgen! De Geest Die al de gronden wegslaat, om ons alleen op Hem te funderen, om alles wat in Hem te vinden is!

Maar nu gaat het vanmorgen niet alleen over dat toeleidende werk, en dat inlijvende werk, dat ook. Maar het gaat vooral om Zijn vertroostend werk. Om de bliken van Zijn aanwezigheid. Dat Hij licht verspreid over dat volle werk van Christus in de ziel. Het gaat hier om de zekerheid van het geloof. En die zekerheid van het geloof hangt onmiddellijk samen met de Heilige Geest als gave. Het geloof is een onrustig ding, maar die Geest als gave geeft het stempel van God de Vader en van God de Zoon. Dat wil zeggen die Geest negeert de Vader niet, en de Zoon niet. Die negeert ook de heilsfeiten niet, integendeel. Maar die zet én het werk van de Vader, en het werk van de Zoon op orde. God is een God van orde. En wat ligt daar een wonderbaarlijke kracht in. Kunt u nu begrijpen dat David bad: "Neem Uwe Heilige Geest niet van mij"? Want dat blussen, dat tegenstaan, dat bedroeven, dat uitblussen van de Geest is zo kwalijk, zo ontzettend. Daar beginnen de oordelen Gods. Als dat doorwerkt in een gemeente, als ieder maar op zijn eigen beentje blijft staan. Gemeente, die Geest niet uitblussen, niet doven. Want we hebben Hem zo nodig. En door die kracht van die Heilige Geest zoeken wij de dingen die boven zijn. Dat is één stuk toepassing vanmorgen, want dat er kracht voor nodig is om een dood mens levend te maken dat is duidelijk. Daar is de Almachtige kracht Gods voor nodig. Maar die is er dan ook. Gemeente, dat is zo'n geweldige kracht, dat die van doodsbeenderen die her- en - der verspreid liggen, een volmaakt lichaam maken, en een geest er in blazen.

We hebben een Heilige Geest gemeente, die ook vandaag een Reformatie kan geven. Dat niet omdat wij zo gereformeerd zijn, of hervormd zijn, of wat we dan ook zijn. Maar omdat Hij, de dorre doodsbeenderen bij elkaar haalt. Daar moeten we het van hebben. En door die kracht van die Heilige Geest wordt die andere kracht, waardoor we naar de afgrond worden geleid en getrokken overwonnen. Maar dat is een strijd van binnen. Dat gaat zo dwars door je ziel heen. Want dat zijn kracht en tegenkracht. En dat is niet boven ons hoofd, maar daar zijn we bij betrokken. Vandaar dat een mens zo'n verschrikkelijke strijd kan hebben. U misschien ook? Zo'n strijd dat je zegt: o wat een strijd heb ik! Nu dat is gelukkig als je tenminste niet allemaal daar in de dood ligt. Maar dat God de zaak omkeert en voortdurend om blijft keren. Die strijd, die kracht en die tegenkracht. Wat gaan we dan doen? Dat staat hier en dat is letterlijk aan Colossenzen ontleend, en daarom las ik u het voor: 'Dan gaan we zoeken de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn, waar Christus is'. Dat betekent niet dat we de wereld gaan mijden, in die zin dat we een valse ascese aanhangen, en zeggen de schepping is vervloekt. Integendeel, want de schepping is goed, maar de vloek hebben wij er in gebracht. En we gaan ons huwelijk niet verwaarlozen en we gaan niet boven geestelijk zijn, dat we onze man of onze vrouw verwaarlozen, dat gebeurt soms ook. En we laten onze kinderen niet voor galg en rad opgroeien. En we proberen in alle zwakheid en gebrek ons werk te doen en zo trouw mogelijk te doen.

En toch gemeente, dan zeggen we alles bij elkaar, alle roepingen bij elkaar, zijn als centrale, de zaken die boven zijn waar Christus is. Ja er is hier een jongen verliefd geraakt op een meisje. Nu dat mag, en hij heeft dat beeld van dat kind voortdurend voor zich. Hij kan het maar niet kwijt raken, of omgekeerd. En zo gaat het nu ook als wij verliefd raken op de Heere God. Want dan is Hij allang op ons verliefd geweest. Want als wij gaan zoeken, is Hij met Zijn zoeken al een eeuwigheid voor geweest, in Zijn verkiezing, in de zending van Zijn Zoon, en in de wederbaring van de Geest. Dat weten we allemaal niet. Dat hoeft ook niet, dat leren we later wel. Zoeken. Want het ligt niet op de straat. U kunt het maar niet zo oproepen. U kunt het maar niet zo in je zak steken. Het is maar niet een modelletje dat je zegt: nou heb ik het wel onder de knie hoor. Nee gemeente, het is uw zoeken. Dat staat in de Bijbel, velen zullen zoeken in te gaan, maar dan is het te laat. Dat betekent niet, dat het niet waar is. Wie zoekt die vindt. Maar dan betekent dat de Heer des huizes is opgestaan. Dat betekent dat we in het land van de schaduwen des doods zijn gekomen, dat de genadetijd voorbij is. En wanneer dat precies is, dat weet ik niet. Maar ik weet wel, dat het vandaag is het heden der genade. En daarom gemeente, zegt de Bijbel en zegt Amos: voorop, "zoek de Heere en leef". Er als iemand zegt dat kan ik niet, dan moet u dat maar tegen de Heere zeggen. Dat Hij het u leert. Zoek de Heere en leeft. Zal ik u nog wat zeggen: "zoek de Heere terwijl Hij te vinden is, en roept Hem aan terwijl Hij nabij is". Maar dat gaat gepaard met bekering. Want het vlees krijgt winkelhaken. 'De goddeloze verlate zijn weg en de ongerechte man zijn gedachte, en hij bekere zich tot de Heere zijn God'. 'Zoekt de Heere terwijl Hij te vinden is'. Zoekt hem en leeft!

Gemeente, hier gaat het over een voortgaand zoeken. Er is niet alleen een zoeken, maar er is ook een gevonden worden en een gevonden zijn. En als wij gevonden zijn door die Hemelse Herder, dan moeten we nog weer elke dag gezocht worden. 'Ai zoek uwe knecht'. Dat is een voortgaande zaak. 'Zoek de dingen die boven zijn, waar Christus is'. Wat is het hoofdkenmerk van een Christen? Ik dacht dat hij Christus zoekt. Vanuit het gekend zijn, altijd weer zoekt met onlesbare dorst. Zijn er dan geen andere kenmerken? O, jawel, een heleboel, maar dit is de centrale. Dat grijpt hier de catechismus aan. Het vlieden van de zonde en nog zoveel meer, waardoor wij zoeken de dingen die boven zijn. Kijk gemeente, daar gaat het nu op aan. Wanneer een meisje gaat trouwen, dan krijgt ze meestal een cadeau van de bruidegom, daar is ze vreselijk blij mee. Maar ze is met hem nog veel meer blij. Maar ze is zo blij met dat cadeau, want dat is van haar man. Begrijpt u en wanneer u geschenken krijgt, gave krijgt uit God, wees er dankbaar voor en dankt er God voor op uw blote knietjes. Want u hebt alleen maar de hel en de ondergang verdient.

Maar gemeente wat is het nu groot, als wij nu geschenken krijgen. Het geschenk van de boetvaardigheid, het geschenk van de toeleiding, van de omhelzing. Wanneer we die geschenken krijgen omdat die Bruidegom er achter staat. En wat zoekt die bruid naar haar Bruidegom. Wat zoekt de gemeente naar Christus? Of niet? Is dat bij u niet zo? Hebt u aan vrouw en kinderen genoeg? En aan uw werk genoeg, en aan uw ontspanning genoeg, en aan uw liefhebberijen genoeg? Dan ziet het er voor u droevig uit. Want gemeente, wat zoeken we? En Wie zoeken we, en waar gaat het om met ons leven op aan? Want we worden bearbeid van week tot week in het Woord, of we worden nog zachter of we worden harder. Het is of ten oordeel of ten voordeel.

Gemeente, wat zijn wij voor mensen? Zo, zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is en niet die op de aarde zijn. Dat is het vreemdelingschap op deze aarde. Dat is haast een vies woord in de oren van de nieuwe theologen, maar ook van onszelf, hoor. Want we moeten ons maar niet beter voorstellen. En het gaat juist in deze aarde om het koninkrijk. We moeten voorop lopen. We moeten koplopers zijn, we moeten veranderingen maken. Protesteren en u kent het hele rijtje. Laat ze praten die dwazen het is erg genoeg. En waarschuw ze in liefde onder vier ogen. Maar het is tegen de Schrift. Hoe dichter iemand bij God leeft, hoe meer hij het toekomstig leven gaat overdenken.

Van de week waren we op de classicale vergadering en hebben daar een goede inleiding gehoord. Er werd gezegd: waar wordt nog gepreekt, de Heere is mijn Herder. Hij leidt mij aan grazige weiden. Mag dat vandaag nog? Of moeten de mensen altijd opgepept worden? Ze moeten dit en ze moeten dat. Er is veel te doen, dat weet u wel. En als de liefde Gods in uw hart is, dan blijft u niet met de handen over elkaar zitten. Maar dan steekt u die uit naar de behoeftigen en de armen en de ellendige ver weg en nabij. Maar mag een mens nog louter en alleen van de genade leven? Mag hij zich púúr en alleen verbazen over God en genieten van God? Mag hij in de bevindelijke omgang nog kennen het lied: 'Gods verborgen omgang vinden. Zielen waar zijn vrees in woont'? Laat ze varen al deze dwaalleraren. Maar gemeente, we hebben te letten op het Woord: 'Te zoeken de dingen die boven zijn'. Dat geeft vreemdelingschap. En al de aartsvaders zijn vreemdelingen geweest. Ze zijn gasten en vreemdelingen op de ze aarde geweest, en ze hebben gezocht de toekomstige stad. Wij maken van deze aarde geen paradijs. Alleen maar een hel. Onze roeping is anders.



Maar wij met zijn allen maken deze aarde in een knoop situatie waar geen sterveling meer iets aan kan doen. En je voelt het soms als een wurgende greep. Denk maar eens aan zo'n informateur, die man die is maar bezig, en die moet maar op allerlei manieren bruggen bouwen, ons volk wordt haast onregeerbaar. Dat is een verschrikking, dat is een oordeel van God. Over onze gezamenlijke ongehoorzaamheid alleen. God kent de verantwoordelijkheden ten diepste. De wereld problemen zullen hoe langer hoe meer onoplosbaar worden. Dat wil niet zeggen dat wij er niet alles aan moeten doen, maar dat wil wel zeggen, dat wij genezen moeten worden van die verschrikkelijke hoogmoed, dat wij deze wereld moeten redden, dat is een vreselijke hoogmoed gemeente, dat zal steeds meer aangeschroefd worden. En dan hebben we steeds meer waar te nemen waar Christus is. Want Hij komt, Hij komt terug. Hij komt Zijn volk verlossen.

Gemeente, dat wij er op letten. Hebben wij daar kennis aan? Kennen we dat leven, waar we nu vanmorgen over gesproken hebben? Leven wij daar persoonlijk uit? Och ik weet het wel, dat de teerste levende zich het meest beschuldigt. Ik weet het wel, dat wij op alle manieren ons hebben te buigen in de schuld. Ik hoop dat dat ook het gevolg en de vrucht is van deze prediking. Maar gemeente dat is op het ogenblik mijn bedoeling niet. Kent u deze Voorspreker? Deze Advocaat, deze tussen tredende Hogepriester, in de kracht en de macht van Zijn Geest? Het is zo de moeite waard jongens en meisjes om in de dingen van Gods Koninkrijk bezig te zijn! Van de Heere Jezus lezen wij dat Hij op 12 jarige leeftijd zei: 'wist gij dat niet dat Ik moest zijn in de dingen van Mijn Vader?' Al is het dan maar op een grote afstand. Er zijn hier wel jongens van 12 jaar, meisjes van 12 jaar of jonger of ouder. Dat wij bezig mogen zijn in de dingen van Gods Koninkrijk! Want daarin zit een oneindig groot loon, zo groot, zo onzegbaar groot. Dat bij alle strijd en aanvechting die op den duur leert, waar je heen gaat en wat God aan je ziel gedaan heeft en wat God ook doen zal, krachtens Zijn eigen woord en belofte. Dat Hij Zijn werk afmaakt! Persoonlijk, met het Lichaam van Christus, en de gemeente, en in het geheel van de kerk. Wel gemeente, dan mag dat ongeloof vervloekt worden. Als een verschrikking beleden worden. Als een beroving van alle zaligmakende goederen worden erkend. Maar dan mag ook gesmeekt worden: 'Ai, zoek Uw knecht, schoon hij Uw wetten schond'.

Amen.

Ds. G. Boer  
16 mei 1971